

§ 1497. ob. z. obč., který neuvádí mezi přerušovacími důvody takový převod. Nález uveřejněný ve sbírce GUW. nová řada, sv. 11. pod č. 4356. mluví pro názor prvnější.

Jednal-li nabyvatel obmyslně, pak sluší míti za to, že měl možnost držbě další přítrž učiniti a tím vydržení zaméziti. Neučinil-li tak a vydržení se dokoná, jde vše na jeho účet.

Ovšem přiznati dlužno, že někdy, kde k vydržení schází po příklepu jen nepatrný již čas, i největší obezřetnost mine se účinkem. Než případů takových bude jen po řídku a každý vydražitel musí s takovými nahodilostmi účtovat. Dosud žádného z nich nezdržely od súčasnění se dražby.

Doufejme, že nejvyšší soud, kterému nelze upřít uznáuí, že v poslední době velmi četnými judikáty ze všech oborů právních přispěl k jednotnosti judikatury, v blízké době i k této otázce přihlédne nálezem, který do knihy judikátů zanese!

Praktické případy.

Uznal-li někdo své nemanželské otcovství a zavázal-li se smírem platiti výživné, nemůže býti někdo jiný žalován na uznání otcovství a poskytování výživného.

D ů v o d y :

Uznání otcovství k žalobci, učiněné Vilémem P. v nesporném řízení u soudu, jakož i uzavřený na to a poručensky schválený smír o dočasné alimentaci dítěte mají vzhledem k tomu, že běží o statutární práva dítěte, právě tak, jako soudní nález, účinek právní moci nejen mezi žalobcem a W. P., nýbrž proti každému, tedy i vůči nynějšímu žalovanému. Pokud tento právní poměr mezi žalobcem a W. P. nebyl odstraněn, jest tím zjištěno, že W. P. jest nemanželským otcem žalobce; následkem toho, poněvadž dítě dle zákonů přírody může míti pouze jednu matku a jednoho otce, nelze někoho jiného žalovati na uznání otcovství. Právní posouzení odvolacím soudem jest tudíž správné a není zde tedy dovolacího důvodu § 503. č. 4. c. ř. s. — Rovněž ne dovolacího důvodu § 503. č. 2. c. ř. s. Jest sice správné, že zákonná domněnka, založená dle § 163. obč. zák.

dodatečně ve 4. a 5. vydání tohoto díla prof. Ehrenzweigem pořízeném v dílu I. v § 155., kde čteme: »Wie eine Verjährungsunterbrechung wirkt auch die im Vertrauen auf das öffentliche Buch — also nicht auch bei der Erwerbung durch Erbgang — erfolgte Erwerbung des in der Verjährung begriffenen bürgerlichen Rechtes (§ 1500.) — zugleich ein Fall der Ausschließung der accessio temporis (§ 1493).

doznáním otcovství, může býti vyvrácena protidůkazem. V tomto případě byl by však tento protidůkaz mohl býti veden jen v poměru mezi žalobcem a W. P. a nad to ještě W. P. samým, kdyby dítě doznání otcovství P. bylo vzalo za základ svým nárokům a P. by to byl popřel. P. však uznal u soudu otcovství dobrovolně, uzavřel smír a tak protidůkaz odpadl a byl znemožněn. Ve sporu mezi nynějšími stranami není již takový důkaz přípustným.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 12. října 1915, č. j. $\frac{\text{Rv II } 547/15}{1}$.) —i—

Pro dobu, pokud jinak nemajetný nemanželský otec není s to, něco vydělati, sluší žalobu na placení výživného zamítnouti.

D ů v o d y :

... Co do právního posouzení věci (§ 503. č. 4. c. ř. s.) vyžaduje § 166. obč. zák. pro povinnost nemanželského otce k vydržování dítěte pouze, aby byl s to. O absolutní nemožnosti poskytovat výživu nedá se nic vyčísti ani z tohoto místa v zákoně, ani z §u 16. cís. nař. ze dne 12. října 1914, č. 276. ř. z. Uznaly-li však stolice nižší za pravdivo, že žalovaný jednak pro nemoc není s to, aby si činností výdělečnou opatřil prostředků, ze kterých mohl by zapravovati náklady ošetrovací, jednak pak, že žalovaný ani jinakého jmění nemá, ani svým rodičům v hospodářství nevypomáhá a ani u nikoho jiného zaměstnán není, je zajisté splněn předpoklad §u 166., odst. 2., ob. z. obč., ba dokonce i §u 16. cit. cís. nař., i není žalovaný, pokavad trvají tyto jeho poměry majetkové a výdělkové, vázán poskytovat žalobci výživu. — Arciť není, na kolik vůbec možno člověku předem posouditi, vyloučeno, že se majetková a hospodářská situace žalovaného až do doby, kdy se dítě samo bude moci vydržovati, utváří příznivěji; není nemožno, že žalovaný nabude zdraví a tím i své výdělečnosti, nebo že jinak dosáhne jmění; pro případ tento nutno zachovati dítěti možnost, uplatňovati proti nemanželskému otci svému nároky svoje, jež tou dobou takřka odpočívají. To odpovídá též znění §u 16. cit. cís. nař., dle něhož nemá býti míra vydržovací povinnosti nemanželského otce určována, »p o k a v a d... je dle poměrů jeho naprosto vyloučeno, že by byl s to, aby k výživě něčím přispíval.« — Právní posouzení věci je tudíž správné, pokud byl žalovaný pro svou nemajetnost a nedostatek výdělku sprostěn povinnosti vydržovací. Pokud však bezvýhradným zamítnutím druhé části žádání žalobního bylo vyjádřeno, že nárok zamítnut je úplně a definitivně, byla věc posouzena po stránce právní mylně. I bylo vysloviti zamítnutí žaloby dočasné.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 5. října 1915, č. j. $\frac{\text{Rv II } 520/15}{1}$.)